

Domicus Bonominus Brixianus, qui nuper Taruisij est defunctus, vixit, ut nosti Latymere doctissime, cum græcis & latinis literis liberaliter eruditus, tum vita & moribus adeo probis & candidis, ut & omnibus ferè alijs, & ijs præcipue quibus cum consueuerat, gratus & amabilis non immerito semper extiterit. Is cum ab humanioribus aliquando literis ad philosophiæ studia, mox etiam ad medicinæ se compendia contulisset, ut sibi suisque pro virili emolumento esse posset (vrgebant enim illum, ut plerisque solent, domesticæ angustiae) qua erat animi libertate & candore, stomachari non desinebat quotidie philosophorum & medicorum non minus

10 nostræ ætatis incitiam, qui cum materiam quique suam, & subiectas illis disciplinis res latinis planè verbis, & decenti orationis contextu, si paululū operæ adhibuissent, luculenter docere & pertractare possent, deprauatæ tamen consuetudinis absorpti æstu, omnia sursum ac deorsum versus cōfuso scriptionis stylo, barbarisque rerum vocabulis fœdarent & peruerterent. Quamobrem multam ille salutem præceptoribus dicens & libris, à publicisque abdicatus scholarum gymnasijs, totum se tandem, isthæc nauseans, antiquis euoluendis authoribus cum græcis tum latinis multa & iugi diligentia & studio tradidit, breuique profecit adeo, ut quæ illi immensis voluminibus librorumque aceruis posteritati mandauere præcepta, mentis ille thesauro collocata, & tenaciter custodiret omnia, & facilè etiam cum libuisset expromeret. Verum ille (proh dolor) quo maxime tempore & sibi & alijs vsui esse poterat, repentino è luce sublatus, magnum sui desiderium

20 omnibus bonis, nobis vero etiam non mediocrem reliquit dolorem, qui tali orbatu amico haud sanè paruam breuique refarciendam iacturam fecisse videmur. Is igitur dum Patauij superioribus annis studiorum gratia esset, domumque nostram frequentaret (semper enim aliquid cum de græcis tum de latinis rerum scriptoribus secum afferebat, quo cuius indagator teneretur excusareturque animus) forte die quadam ad nos venit, in qua pomeridianis horis ego & Hieronymus Russus medicus, vir (ut nosti) vtriusque linguæ peritus, in inferiori porticu nostra soli sedebamus: sermo autem erat nobis, nescio quomodo, ex Plinij secundi excitatus verbis, de celebratissima apud veteres Alicæ confectura, de qua se multum diuque dubitasse Russus dicebat, addebatque insuper, illius naturam, compositionisque modum, sicut etiam Ptisanæ, à paucis admodum nostra ætate medicis dignosci, certò se credere. Ingressus igitur Bonominus,

30 post consueta illa quæ primo dici solent, Nescio, inquit, si sermonibus vestris intempestius accedo. video enim vos hoc in loco cum solos, tum secreto (ut arbitror) colloquentes. quamobrem paululum hinc faceffam, & in pratulo isto, donec inceptum perficiatis sermonem, solus interim deambulabo: & alioquin percommode mihi illa se rosaria offerre videntur, quæ me & amœnissima simul umbra, & florum suauitate & gratia iucunde oblectabunt. Tum ego, Non est inquam Bonomine hanc ob causam cur hinc abscedere velis. nihil enim inter nos secreto confestimur. quanquam quid tam arcanum & arduum esse potest, omnique à nobis silentio suppressendum, quod tibi & fidei tuæ tuto committi non possit, ijs præsertim initiato sacris, quorum mysteria ego & Russus in præsentia pertractabamus? Et quid tandem istuc est? inquit ille. Aueo enim audire quæ inuicem conferebatis, quando illa, ut videtur, ad me etiam pertinere posse confido. Et ego, Attulit inquam ex Pliniana lectione Russus noster non contemnendam sanè de Alicæ quæstionem: quæ cum notissima prioribus esset seculis, pluribusque vitæ commodis vtilissima, & multis morborum remedijs laudatissima, hac certe ætate cum bonarum artium luctuoso interitu, tum illorum etiam qui hæc profitentur, ignauia & ruditate, adeo exoleuit & euauit, ut ne de nomine quidem noscatur. Tum ille, Vera inquit narras Leonice, & ego simili de causa in plerisque cum primum arti medicæ appuli, multum diuque nauseans, stomachari iam desij, & ad ipsorum ineptias prorsus occallui. Cæterum haudquaquam desperandum est. nam quod huiusmodi in rebus medici nequeunt, grammatici certe possunt, qui ceu derelictum illorum patrimonium iure sibi vendicantes, soli nunc Galenos, Paulos, Celsos, Plinios interpretantur & docent. Quare ab illis cum plurium aliorum quæ ignorant medici, tum Alicæ ipsius vim & confecturam petendam esse existimo. Tum Russus leuiter (ut mihi visum est) commotus, Quos tu, inquit, grammaticos nobis inculcas, Bonomine? aut quæ isthæc tam arrogans est natio, quæ sine iure manu confertum in alienas possessiones licenter adeo inuolat? cum quibus satis belle mehercule & feliciter agi videbitur, si nuda rerum vocabula, ijs quæ ad se non pertinent rebus dimissis, commode interpretari & explicare possent, & non impudenter (ut faciunt) & ridicule interdum supra crepidam (ut aiunt) iudicare contenderent. quanquam siquid fortè huiusmodi aliquando ex ijs nonnulli aggredi audent, ut philosophos medicosque decenter agant, grammaticam illos proculdubio exuere necesse est. Non ut grammaticos igitur de vocabulis, sed ut philosophos & medicos de rebus tum disertantes illos audimus. Verum hos nunc (si placet) bona cum venia missos faciamus,

idque potius quod agere institueramus, te adiutore & socio (si ita videtur) peragamus. Mihi quidem, inquit Bonominus, & videtur, & summe placet. quare institutum de Alica sermo-
nem prosequere Leonice. Tum ego, De Alica inquam dicebamus Bonomine, re cum in medici-
na ipsa, tum in omni etiam vitæ vsu præstantissima, cuius naturam & vim eo minus nostri tempo-
ris cognoscunt medici, quo de illa ab antiquis diuersimode sanè & inuolute admodum memoriæ pro-
ditum est. Quidam enim ex illis de Alica veluti de triticeo generis grano perscribere, nonnulli au-
tem illam confectionem siue compositionem esse quandam voluere. Sed quid ego nunc diuersos de
Alica diuersa sensisse commemoro, quando vnus & idem author Plinius Secundus hac ipsa de re,
tum vt semine, tum vt confectione, diuersis in locis commentariorum suorum loquatur & sentiat?
Libro enim XVIII. capite VII. quod de frugum varijs generibus & natura inscribitur, in principi- 10
pio ferè, vbi de satione agit, isthæc ad verbum scribit: Aliqui verna Milium, Panicum, Lentem,
Cicer, Alicam appellant. Et rursus circa medium ferè. Tunica frumento plures, Hordeum ma-
xime nudum, & Alica, sed præcipue Avena. Quibus in locis de Alica illum vt de Tritici quodam ge-
nere verba facere, meridiano (vt aiunt) clarius est sole. Eodem autem libro cap. xj circa finem, vbi
de Alica suo pertractat loco, illius confectionis modum pluribus sanè docet verbis. Et lib. xxij. cap.
xxv vbi de frugum medicinis, Alica, inquit, res Romana est, & non pridem excogitata. alioquin non
ptisanæ potius laudes scripsissent græci. nondum arbitror Pompeij Magni ætate in vsu fuisse, & ideo
vix quicquam de ea scriptum ab Asclepiadis schola. & quæ sequuntur. Et rursus paulo infra vbi de
Ptisana loquitur. Ptisanæ inquit quæ ex hordeo fit laudes vno volumine condidit Hippocrates, quæ
nunc omnes in Alicam transeunt. & quanto innocentior Alica! Ex quibus de Alica illum vt de 20
farinæ cuiusdam confectione & compositura loqui clarissimo apparet indicio. siquidem cum Ptisa-
na comparari, & illius æquare laudes verissime potest Alica. Quamobrem mi Bonomine si æqui
esse volumus, non adeo fortasse, vt initio fecimus, nostrates sunt taxandi medici si Alicæ vim &
naturam ignorant. Res enim ambigua est & inuoluta, & aliter ab alijs, imò ab eodem (vt vidimus)
Plinio diuersimode recensetur. Tum Bonominus, Vera inquit narras Leonice, & ego aliquando
Plinium legens, quo certe authore nimium delector, hac de re memini nonnihil dubitasse, verum
alia mihi tum erant agenda, quæ ab huiusmodi me disquisitione sanè reuocarunt. Quamobrem hac
ipsa de re (quando nihil aliud agimus) si placet, in præsentia diligentius consideremus. Et ad me
respiciens, Imo vero tu potius, inquit, Leonice siquid parati habes, nam te habere non dubitamus,
largiter deprome, & controuersam hanc rem quo maxime potes modo dissolue. Ego enim tacitus 30
te auscultabo. nanque auditorem tantum me hodie, nõ disceptatorem præstare decreui. Et ego, Quid
tu inquam Bonomine hoc mihi oneris imponis, & nõ potius Ruffum, qui & elegans est medicus, &
artem insigniter exercet illam, & isthæc ipsa ad manum habere debet, id ipsum bono iure expo-
situs! Ego enim (vt scis) succisui (vt aiunt) operis hæc studia delibauì potius quàm elucubraui.
Tum Ruffus, Noli, inquit, Leonice inficiari quod iamdiu debes. huiusmodi enim de re à principio
sermonem ideo moui, vt tuam elicerem sententiam. Sed nescio quomodo præuenit me Bonomi-
nus, idque abs te petijt, quod ego mox enixe etiam contendere decreueram. Age igitur perspicue
vt soles, & vna vtrique opera facito satis. Tum ego, Ista quidem inquam, socij, manifesta est vis,
qui de cõposito huc insimul accessistis, vt demum me id quod volebatis vestro arbitratu facere cogere-
tis. Cedendum est igitur, quando (vt in græco est prouerbio) contra duos neque Hercules. Cæ- 40
terum mementote me ea quæ nunc dicam, non mathematica (quod aiunt) necessitate comproba-
turum. Neque enim ea de qua agendum est materia talium capax est ostensionum: & alioquin
propter vocabulorum tum inuersionem, tum etiam confusionem magna profecto in eiusmodi re
subest obscuritas, vt luculenter etiam in suo de alimentis commentario Galenus attestatur, ma-
gnam asserens in triticeo genere apud veteres medicos versari difficultatem propter nominum con-
fusionem, cum plærunque à scriptoribus ex illorum numero nonnulla prætermittantur: aliàs au-
tem vni generi duo applicentur vocabula: ceu, inquit, idem esse Tiphem & Olyram nonnulli vo-
luere. Exactas igitur huiusce rei demonstrationum certitudines in præsentia ne requiratis, & sa-
tis contenti sitis si quæcunque vobis adduxero, cum fide dignorum testimonijs, tum probabili
etiam coniectura concludam. Vt lubet, inquit Bonominus: & vt apte poteris. non enim latet
nos quàm in ijs rebus quæ opinionibus constant, & diuersa sint hominum iudicia, & ancipites 50
vndequaue versentur angustia. Tu modo rem aggredere. nanque omnia (vt confidimus) ti-
bi recte feliciterque succedent. Tum ego, Alicæ inquam nomen (si bene quæ retro ex Plinij
verbis sunt adducta animaduertistis) anceps & ambiguum non immerito esse videtur, & tum
triticeo cuiuspiam generis granum apud veteres signare authores, tum confectionem quandam
à Plinio & à plerisque antiquorum enarratam decernere animaduertitur. Cæterum id genus
tritici quod Alica, cum pro simplici & vniufmodi accipitur grano, designare videtur, id esse iu-
re contenderim, quod græci zeam appellant, siue alteram illius speciem. Cum enim ipsius (vt
apud Dioscoridem legimus) duæ sint species, & vna quidem simplex, altera vero quæ ob
plures circumiectas tunicas appellatur Dicoccus, generis quidem latinum assignat Plinius no-
mè. Ait enim semen illud duntaxat vocitari: specierum autem, simplicis quidem illius vocabulū esse
Alicam, apud illum sanè affirmauerim: alterius vero, nullum (quod sciam) neque apud græcos neque

- apud nostros proprium reperitur nomen. Nam dicoccus penes Dioscoridem cum contra simplicem ponatur zeam, & ex altera illi parte respondeat, non nomen esse, sed speciei illius differentia, & ceu cognomen non immerito videri potest: cum ex zeis aliæ quidem vnico vestiuntur inuolucro, quæ simplices a Dioscoride vocantur: aliæ vero pluribus sepiantur tuniculis, quas dicoccos idem appellat author. Quam tamen zeæ speciem à Dioscoride dicoccon appellatam, si quisquam in huiusmodi re probabili est locus coniecturæ, eam esse crediderim, quam in Africa degenerare scribit Plinius, cuius latiores & nigriores sunt spicæ, & breuis stipula: & ex qua adulterinam factitari solitam fuisse Alicam idem recenset author. Nihil prohibet igitur (vt diximus) illi simplici zeæ speciei Alicæ inditum fuisse nomen, quæ inter verna à Plinio commemoratur grana, & maxime nuda (vt retro vidimus) esse perhibetur. Et hanc zeæ speciem (si coniectura vti licet) id esse non abnuerim quod nunc speltam vocant. Et hoc etiam modo Theodorus Gaza vir vtriusque linguæ exactissimus in Theophrasti de stirpibus interpretatione zeam conuertit. Et Simon Ianuensis vir in medicinæ arte & eruditus & diligens, græceque non imperitus, & in verborum maxime significatis, siquis alius, industrius, Alicam frumenti genus scribit esse, quam quidam, inquit, speltam dixerunt. Est præterea oppidum in Italiæ confinibus iuxta Alpes, qua in Germaniam itur, quod Feltriæ vocant. Huius tractus incolæ quod nos vulgo speltam, passim pro Alicâ immutatis literis Algam appellant. Cui etiam nonnihil iussragari videntur sententiæ, ea quæ de zea ab Authoribus memoriæ sunt prodita. Scribit enim in suis de Alimentis commentarijs Galenus, quod duo ex triticeis seminibus frumento eximie videntur esse similia, Tiphe scilicet, & zea, & quod frigidis præcipue gaudet locis zea, quoniam inter alia frigoribus resistit maxime. Theophrastus quinetiam libro de stirpibus VII. de Tritici scribens generibus isthæc ad literam subdit. Ex illorum numero quæ in frumenti hordeique sunt interstitio, & vtrisque sunt similia, zea scilicet & Tiphe, olyra & Bromo valentior & fruticosior est ipsa zea. Multiradix enim est, & multicalama: illius autem granum cum leuissimum est, tum omnibus ferè gratum animalibus. Et paulo post, Tiphe omnium est leuissima, & vncalama: Quamobrem terram amat tenuem, & non pinguem sicut zea, & fertilem. Ex quibus si vllus (vt dixi) apte coniectantibus est locus, zeam esse illam quam vulgo speltam vocamus, omnino profus assueuratione contenderim. Cæterum isthæc in præsentia ita constituantur & iaceant, & sic à nobis (nisi aliter vobis videtur) esse censeantur. siquis autem posthac melius, vincat veritas, & inuentori gratiæ erunt agenda. Et de zea quidem & Alicâ cum triticeum designant granum, hætenus sit à nobis pertractatum. De factitia vero Alicâ, & de eo quod chondrum græci vocant, rem Alicæ & natura & viribus perquam similem, imò Alicæ genus alterum, deinceps, si placet, perscrutemur. Chondrum, siue chondrus (nam vtroque apud veteres legitur modo) inter triticea esse genera clarius est, quam vt longiori ostensionis nunc indigeat ambitu. Galenus enim (nam sæpe mihi præclarissimus author est citandus) in suis de alimentis commentarijs solitarium de chondro facit caput, eumque inter triticeas connumerat species, additque insuper illum & commode corpus alere, tenacisque & glutinosi esse succi. Paulus quinetiam Aeginita secundum Galenum medicorum facile princeps, in primo viatici sui commentario, Inter triticea, inquit, appellata semina chondrus & nutrit probe, & tenacem efficit succum: qui si diluatur, malus certe redditur, cum celeriter crassescat. Melior autem illius est succus cum Ptisanæ in modum bene decoquitur. Dioscorides præterea non absimilem Tiphe illum esse dixit, & ad summam in triticeo connumerat genere: quem non ab re id esse crediderim quod nostri far appellant, cum ex illius similitudine formæ ductus, tum ex remedijs etiam quæ farræ probe quadrare animaduertuntur. Cæterum quoniam hoc quispiam in loco haud oscitans rerum existimator non immerito ambigere posset de factitio chondro, quem nonnulli Alicam esse voluerunt, cū id triticeum esse generis apud Galenum (vt vidimus) iam sit constitutum, diligenter animaduertendū esse censeo, quæadmodum retro diximus, Alicæ nomen & simplex designare granum, & confectionem insuper illam à Dioscoride insigniter enarratam, quam nonnulli apud nostros vocauerunt Alicam. Non est igitur quod moueamini, & ambigui animi sitis, si pro triticeo aliquando chondrus, aliquando pro confectione illa apud veteres rerū scriptores legitur. Plures enim sunt res quæ rerū vocabula, ad quas illis vel relictis vel omnino neglectis mentem adhibere Physici sanè debent. His etiam non inutiliter adijciendum esse iudico, aliquando ex zea factitiam fuisse Alicam, vt Plinius & Dioscorides clare attestantur: nonnunquam ex frumento, vt idem recenset Plinius: quod interpretantes nonnulli haud perperam (vt arbitror) ex frumenti inquit genere fieri solitam, quod posteriores chondrum denominauerunt. nam hoc vocabulum neque apud Theophrastum (quod sciam) neque apud quempiam veterum authorum vsquam legitur, sed far, & alia similia triticeo ponebantur in genere. Iatum enim apud illos Tritici erat vocabulum, & non solum frumentum, sed zea etiã, & olyra, & tiphe, & bromus illo passim appellabatur nomine. Est autem Tiphe (vt hoc etiam obiter dicatur) describente Galeno, corporis colore, & spissitudine caliditateque frumento haudquaquam absimilis, nisi quod breuior est & exiliior, vt paruum videri possit frumentum. Leuior autem & faciliior, & ideo innocue illa equos vesci, qui alioquin à frumenti vi comesti manifestò ledi percipiuntur. Bromum autem auenam esse, apud Dioscoridem in adiunctis vetustis legi. Sunt qui id esse tritici affirmant genus, quod scandellam vulgo appellant, cuius omnis Germaniæ Galliarumque etiam tractus feraces nimium esse dicuntur: ve-

terinorum autem illum esse tantummodo cibum Galenus memoriae prodidit, & ad nullum prorsus
 hominum facere usum, nisi si quando valida illos viderit fames, cum alijs supra enarratis naturaliter
 & innocue vescantur homines. Ad summam igitur, ut breuiter ea quae dicta sunt colligam, omnia
 que sub vno contuitu pro virili nunc reponam, duplicem alicae naturam, factitiae scilicet & naturalis
 existimo: similique modo chondrum & natura sui constare, & hominum compositurae ascribi debere
 iudico. Aliquamque esse zae simplicis speciem quam speltam vocant: chondrum autem esse far: ita
 quod ex farre & ex spelta id est zea itidem laudatissima illa apud veteres fiebat Alica. Quamobrem
 Plinius (ut opinor) libro XVIII. capite VII. cum scribit, qui zea vtuntur, non habent far, ambo haec
 triticea semina, cognationem ad se inuicem habere quandam & similitudinem innuere potius quam
 exprimere videtur: cum tamen alterum ab altero (ut plerumque accidit) bonitate aliqua & peculia- 10
 ri quadam naturae proprietate vincatur. Neque hoc in loco id me valde mouet quod Paulus aegineta
 viatici sui libro primo, capite (si recte memini) LXXVIII. scriptum reliquit, ubi Alicam a chondro
 manifeste disternere videtur: quem tu locum Hieronymus nudiusquartus dum hac de re forte inter
 nos esset sermo, scite mehercule, & memoriter recensuisti. Non erit autem fortasse malum (ut arbi-
 tror) Bonomini nostri causa verba illius ut iacent recensere, & latina etiam facere, ut ex illis recte in-
 terpretatis omnis postmodum hac super re faceat controuersia. Haec autem ad literam scribit ille,
 Ex frumentaceo genere chondrus quidem eximie corpus alit, & glutinosum generat succum. Verum
 dilutus efficitur malus, quoniam cum crassescat, facile perseverat incoctus. Melior autem illius est
 succus cum totus recte decoquitur, quemadmodum ptisana. Alica autem in alijs quidem chondro 20
 est perquam similis, nisi quod illo ventrem magis astringit. Rursumque libro. III. Capite. LXII. pro
 cibo inquit dandus est chondrus ex oxycrato dilutus, seu oriza, siue Alica. a vino autem illum penitus
 prohibentes, aquam ex austeris malis, aut omphacomel, siue huiusmodi quippiam illi propinabi-
 mus. Ex quibus de Pauli apparet sententia aliud esse chondrum ab Alica, quod profecto non inficias
 eo si rationem quam sequitur ille, admittere & probe tenere voluerimus. Paulus enim ceu veterum
 postremus medicorum, exactiori vocabula examinans cura, & aetatis suae usitatum forsitan loquen-
 di seruans modum, confectionem quidem illam quae ex zea fiebat, Alicam maluit appellare: nam zae
 speciem quamdam a latinis Alicam nouerat vocitatum: compositionem autem eam quae ex farre con-
 stabat, quod (ut diximus) chondrum posteriores vocauerunt graeci, grano suo cognominem chondrum
 appellare maluit: nihil tamen obstat (ut opinor) apud auctores utraque confectiones illas quae tum
 ex farre, tum ex zea ipsa factitari sunt solitae, a latinis quidem Alicam, a graecis vero chondrum pro- 30
 miscuo appellata fuisse vocabulo: & ideo sicut Alicae nomen apud antiquiores non reperitur graecos,
 ita chondri vocabulo latini non sunt usi auctores: cum tamen utriusque tam ex zea, quam ex farre con-
 fectiones illas factitare sint soliti. Posteriores autem medici, de quorum numero ceterum Paulus, exa-
 ctiori quascunque res diligentia perpendentes, ex zea & farre cum natura tum viribus perquam simi-
 les confectiones, aliqua tamen peculiari proprietate praeditas, vocabulis etiam disternere cupientes,
 illam quidem Alicam, hanc vero chondrum appellare voluerunt. Nihil igitur prohibet (ut arbitror)
 Alicam & chondrum idem apud veteres rerum scriptores designare, cum tam Alica quam chondrus
 ex farre fierent & zae: & peculiari tamen quadam differentiae nota Alicam a chondro distare, ea qua
 posteriores medici nominum rerumque usi sunt ratione. Caeterum in hac etiam sermonis nostri ad
 calcem festinantis peroratione, istuc obiter non tacuerim, haud recte illos meo iudicio facere, qui Ali- 40
 ce nomen aspirandum esse censent. siue enim usum ipsum, & antiqua scripturae indicia sequimur, si-
 ne aspiratione apud omnes ferè auctores omnibus in locis istaec reperitur dictio: seu recte malum
 obsequi rationi, cum ab alendo (ut voluere grammatici) denominetur Alica, neque sic aspirationis
 admittere debet notam. Ad haec, ne cum graeco coincidat nomine Halica, quod in plurali casu sale ma-
 ceratas significat res, ab aspiratione illius nominis prorsus abstinendum esse censuerim. Et haec de
 Alica & chondro quae mihi in praesentia ad manum venerunt, ut breuius fieri potuit, vobis sunt a me
 nunc explicata, non ut meam sanè ipsi de rebus sententiam indubitata certamque esse contenderem
 (non enim adeo mihi ipse placeo) sed ut vobis potius paratam sedulae disquisitionis ansam praerberem.
 scio enim quo ingenio, & qua eruditione uterque sit vestrum, & quantum etiam coniunctis studijs
 huiusmodi efficere valeant ingenia. Quare agite socij, & nostrae aetatis cum medicis, tum philoso- 50
 phis, vestris studijs pro virili consulite & fauete. Et Bonominus, faciemus, inquit, ut suades Leonice,
 ut pro Russo etiam tibi respondeam, modo facultas nobis detur & otium: & tales simus, quales tu
 nos esse existimas. Caeterum quae abs te nunc de Alica dicta sunt & chondro, mihi profecto ita qua-
 drare videntur, ut meliora a nobis praesertim reperiri posse sanè diffidam, nisi aliter Russo videtur.
 Mihi quidem, inquit ille, quae dicta fuere, valde placent, sed posthac etiam videbimus. Sub ijs dictis
 assurreximus omnes, & Ruffus quidem ad aegrotos suos visendos ire perrexit. Ego autem & Bono-
 minus in bibliothecam nostram ingressi sumus.